

РЕШЕНИЕ

№ 7869

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10311** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“, депозирана чрез процесуалния ѝ представител юрк. С. С. срещу решение от 10.09.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15072 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Касаторът - Дирекция „Инспекция по труда“, в проведеното открито съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. Х., поддържа касационната жалба по доводите изложени в нея. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендирания от страна на ответника адвокатски хонорар.

Ответникът - [фирма], чрез процесуалния си представител адв. И.К., в съдебно заседание, оспорва касационната жалба и моли решението на СРС, като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила. Претендира разноски по делото. Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на

жалбата.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № 22--006887/22.10.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което е наложена имуществена санкция на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. с чл. 413, ал.2 от КТ в размер на 2500 лева за извършено административно нарушение на чл. 5, ал. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/ във вр. с чл. 16, т. 1, б. „б“ във вр. с чл. 60, ал.1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи / НМИЗБУТИСМР/ от страна на [фирма].

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като обаче не били спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и при издаването им са допуснати съществени процесуални нарушения. Конкретно са посочени допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Въззивният съд, въпреки, че е счел, че са налице допуснати нарушения на процесуалните правила е разгледал за пълнота и спора по същество, като е изложил съображения, че действително било установено, че на 09.04.2020 г. не били спазени изискванията за здравословни и безопасни условия на труд, касаещи работа на височина по отношение на работника Е. П., но не било установено [фирма] да притежава качеството работодател по смисъла на КТ или ЗЗБУТ по отношение на това лице, поради което същият не можел да бъде субект на вмененото му нарушение. Установено било, че Е.П. престираля труда си на посоченото в НП място, но не в полза на [фирма], а за [фирма], което дружество организирано работата на сградата. С оглед на това не се установявало санкционираното дружество да е възложил конкретна работа на Е.П. или да е носило цялата отговорност за извършваната работа в обекта, поради което не попадал в дефиницията на работодател по ЗЗБУТ.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила

по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Изводите на първоинстанционния съд за липса на елемента обективност на нарушението и за допуснати процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка, се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства, поради което и на основание чл. 221, ал. 1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Установяват се допуснатите съществени процесуални нарушения на чл. 57, ал.1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Основателно, както е посочил въззивният съд, в НП са посочени за нарушена правна и санкционна норми неотговарящи на установената фактическа обстановка. В НП липса обосновка защо санкциониращият орган е приел, че ответника по касация е работодател по смисъла на ЗЗБУТ. Липсват и факти относно това дали [фирма] притежава качеството на възложител на работа спрямо работника Е.П., както и относно това, изцяло в негова ли тежест е отговорността на предприятието. По изложените съображения ,настоящия касационен състав на съда намира, че правната квалификация на нарушението в АУАН и НП е неточна, което нарушава правото на защита и е основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Независимо от това и доколкото са изложени мотиви и по същество на спора, съдът намира за правилни и законосъобразни изложените от въззивният съд доводи, че субекта на административнонаказателната отговорност не следва да е [фирма]

От доказателствата по делото се установява, че между [фирма] и [фирма], е сключен договор, по силата на който [фирма] в качеството му на възложител възложило СМР дейности на [фирма]. Установено е, че в последствие между [фирма], като възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител е поел задължение да изпълни със свой ресурс СМР на сгради 6 и 7 в обект „Жилищен комплекс“, находящ се в [населено място], УПИ I-1086 по плана на м. Хладилника, район Л.

„Работодател“, съгласно легалната дефиниция по § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда /ДР КТ/ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. От представените по делото доказателства е установено, че лицето Е.П. е полагало труд на процесния обект, но не се намират в трудово правоотношение с [фирма] Следователно [фирма] няма качеството работодател по отношение на него. Действително нормата на пар.1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ разширява понятието „Работодател“ освен до това, определено в § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, така и до всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. В случая в хода на производството по налагане на административнонаказателна отговорност остава неизяснен въпроса защо АНО е приел, че именно – [фирма] носи

тази отговорност.

С оглед изложеното обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Предвид това, то следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на разноски на ответника по касация се следва адвокатско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с 143, ал. 4 от АПК. С оглед направеното възражение за прекомерност следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 63, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 36 от Закона за адвокатурата. Минималните размери на адвокатските възнаграждения са регламентирани в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като относима в случая е нормата на чл. 18, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата, въз основа на която минималното адвокатско възнаграждение в случая следва да бъде определено на 300 лв. Делото не се отличава с правна и фактическа сложност, поради което следва бъде уважено възражението за прекомерност и претендираните разноски от общо 800 лева следва да бъдат редуцирани до размер от 300 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, XXII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.09.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 15072 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма] сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: